

LUCIAN IORDĂNESCU

Master of metaphysics

- psiholog — sociolog —

e-mail: lucian_iordanescu@yahoo.co.uk

03.08.2002

București

Dragă Tudore,

[...]

Articolul pe care l-ai văzut pe Google, „Recrudescența fenomenului vrăjitoriei și magiei utilitare” a fost, în fond, o replică dată de mine în presă fenomenului vrăjitoriei ca urmare a faptului că am fost invitat să particip la așa zisul congres al vrăjitoarelor, de fapt, un simulacru de congres, mai mult o bășcălie țigănească. Vrăjitoarele s-au folosit de prezența mea la această adunare și și-au făcut un site pe Internet, încercând să-și construiască o aură din participarea Guvernatorului Societății Române de Studii Metafizice la întrunirea lor.

[...]

MOTIVAȚIILE

RECRUDESCENȚEI^[1] FENOMENULUI „VRĂJITORIEI UTILITARE”

Concepția etică conform căreia *tot ce este util este și moral* rezidă din conceptul fundamental al dreptului uman conform căreia trebuințele absolute ale ființei nu pot fi obturate prin norme sociale stabilite de o legislație partinică și care slujește interese de castă, clan, grup sau haită, formate pe domenii de interes specific.

Dat fiind faptul că flu s-a inventat formal, deocamdată, „Codul moral” și „Codul de procedură morală” suntem obligați să acceptăm **cutumele morale** specifice unui habitat, chiar dacă suntem tentați de o pornire primitivă și maladivă de a considera **raționament logic**, propria noastră modalitate de a analiza o relație dintre doi functori. Invocatorii logicii în propriile judecăți nu știu că în [1] logica formală există un domeniu bine definit printr-o formare matematică, care se referă la „Logica lipsei de Logică”.

Pentru a putea înțelege magia sub forma de exprimare vrăjitorească sau șamanică atunci când admitem ca reper elocvent și echivalent practicile din zonele orientului îndepărtat, vom insera, în introducere, câteva elemente care determină și fundamentează cel de al doilea corp al entității umane care este **SUFLETUL**. Prin atributele sale sufletul, este cel care, în exclusivitate, admite sau respinge percepțiile folosind ca instrument decelativ **Legea selectivității și integralității perceptive**. Ironia manifestată de pseudoobservatorii și analfabeții cunoașterii fenomenului vrăjitoriei utilitare este generată de primitivismul acestora, în înțelegerea trăirilor complexe specifice entității umane. Reacțiile lor, pur emoționale, situate într-o realitate virtuală, nu au nici o relație cu gândirea obiectual-rațională, aceasta fiind o capacitate specifică spiritului.

SUFLETUL

Reprezintă cea de a doua structură a entității umane, situată între corpul fizic și cel spiritual. Se manifestă ca proiecție individualizată a spiritului, coordonat de conștiință este transgresat în planul energetic pe un câmp vibratoriu cuprins între valoarea de 4 și 60 herți (Hz) structurat perceptiv pe 4 paliere de frecvență: **Delta 4 Hz; Teta 4 — 7 Hz; Alfa 7 — 14 Hz și Beta 14 — 60 Hz.** Se manifestă prin reacții emoționale (IE) sub imperativul a trei forțe coordonatoare: senzație, sentiment, dorință și se exprimă prin reacții emoțional-volitive în comportament. Senzația se alimentează cu energie de tip PRANA, sentimentul cu energie de tipul FOHAT, iar dorința cu energie de tipul KUNDALINI. Emoția, ca produs al celor trei tipuri de forță, generează o energie de tipul MANA și este rezultatul raportului dintre senzație, sentiment și dorință și se măsoară în Unități de Conștiință (U.C.), raportate la o scală de la 1 la 100.

Pentru a înțelege cum „funcționează” sufletul, vom defini cele trei forțe coordonatoare și cele trei energii care constituie „hrana” sufletului, astfel:

Senzația (S_z) = Capacitatea de percepere a recepțiilor transmise prin cele 5 simțuri, aparținătoare corpului fizic. Se produce în corpul sufletesc sub influența spiritului, care este singurul capabil să pună în acțiune conștiința.

Întreruperea relației univoce dintre spirit și suflet conduce automat la pierderea capacității de conștiință. Lipsa conștiinței se definește a fi starea de comă. Senzația reprezintă cantitatea de energie Prana care circulă pe traseele NADIS (Circuite de transmitere a energiilor subtile, care învăluie traseele nervoase și pe care se transmite energie electromagnetică). Se calculează după formula:

$$S_z = \frac{P \cdot \sqrt{V_{nm} \cdot V_{ns}}}{G}$$

unde:

P = valoarea pulsului;

V_{nm} = viteza semnalului în nervul motor 60 m/s;

V_{ns} = viteza semnalului în nervul senzitiv 19,4 m/s;

G = greutatea corporală a persoanei în cauză.

Sentimentul (S) = Atitudinea corpului sufletesc față de o anumită senzație. Se produce sub influența determinărilor spirituale. Se alimentează cu energia Fohat care circulă pe traseele NADIS. Se calculează după formula:

$$S = \frac{(T_s \cdot T_d) \cdot 10}{S_z}$$

unde:

T_s = tensiunea sistolică;

T_d = tensiunea diastolică;

S_z = senzația.

[2]

Dorința (D) = Tendința corpului sufletesc de a se manifesta printr-o acțiune. Se concretizează sub determinismul senzației și sentimentului. Reprezintă făptuirea virtuală a unei acțiuni reale sub influența energiilor Kundalini. Se calculează după formula:

$$D = \sqrt{S_z \cdot S}$$

Emoția (E) = Reacția corpului sufletesc în raport de valorile senzației, sentimentului și dorinței.

Reprezintă factorul variabilei produs de rezistența la disipare* în suflet a celor trei energii congruente (Prana, Fohat, Kundalini) pe traseele NADIS, generând o energie de produs numită MANA.

Purtătoarea emoției o reprezintă energia electromagnetică manifestată pe traiectele nervoase. Se calculează după formula:

$$E = \sqrt[3]{S_z \cdot S \cdot D}$$

* Rezistența la disiparea energiei (Prana, Fohat, Kundalini) se calculează după formula:

$$R = h \times \frac{l}{\delta_{total}}$$

în care:

h = 6,6256(5) x 10⁻³¹ J.s.

l = 1,6890(6) x 10⁻¹⁴ m.

$$\delta_{\text{total}} = \sum_i \frac{n_i}{n}$$

unde:

n_i = raportul dintre procesele de un anumit tip „și” care au loc la interacția dintre fluxul incident (valoarea senzației), o particulă țintă (valoarea evenimentului și numărului “n”) și impulsurile energetice care străbat circuitele NADIS (valoarea dorinței considerată în poziția inițială).

Unitățile de Conștiință care definesc Emoția se cuantifică din 10 în 10 puncte pe o scala de 1 la 100, pentru următoarele nivele:

Valoare U.C.	Categorie emoție
1-10	Nedefinită
11-20	Primară
21-30	Confuză
31-40	Agreabilă
41-50	Convenabilă
51-60	Iritantă
61-70	Perturbatoare
71-80	Dăunătoare
81-90	Șocantă
91-100	Distrugătoare

Sufletul este tumultuos, este anarhic, răzbunător și se răzvrățește împotriva ordinii impusă de spirit. În interiorul său senzațiile, sentimentele și dorințele configurează emoții vulcanice, care de cele mai multe ori copleșesc persoana care a ajuns să fie stăpânită de către suflet. Suntem obișnuiți să trăim sub imperiul sufletului și de aceea ni se pare anost și lipsit de spontaneitate modul de viață condus de către spirit. [3]

Din acest loc, pornim la descrierea concretă a motivelor care determină o sumedenie de persoane să apeleze la ajutorul evident și elocvent al unei vrăjitoare (vrăjitor, mai rar întâlnit în Europa). Din perspectiva unui raționalist educat în spiritul materialismului dialectic orice fenomen pe care nu-l poate asocia propriilor prejudecăți este considerat a fi pueril, illogic, elucubrat, irațional, deci, inadmisibil. Pe acelea criterii ale unei suficiente raționale, cu aproape două secole în urmă, Academia Franceză susținea, prin preopinienții săi că: „Nici un obiect mai greu ca aerul nu poate zbura” uitând în timp ce enunțau „**judcata de valoare**” că ciorile sunt mai grele ca aerul, ca să nu mai vorbim de berze. Aceiași **înțelepți** susțineau că „**din cer nu pot cădea pietre**”, cu toate că în arhivele Academiei existau sumedenii de înscrisuri în care figurau relatări indubitabile despre fenomenul meteoric, fenomen studiat și procesat matematic de toți astronomii vremii.

Corelată cu forma primară și strict rudimentară prin care vrăjitoarele își exprimă conținutul ritualului, se află încărcătura emoțională^[2] a celor doi funcționari angrenați în relație bijectivă. Vrăjitoarea este o persoană care din sorginte are o aptitudine către o funcție injectivă, funcție care se antrenează și dezvoltă pe parcursul timpului. Procesarea intuitivă a sufletului unui subiect, devine o capacitate speculativă-crescătoare a lacunelor tenebroase care sălășluiesc în comportamentul emoțional al oricărui „**client**”.

Prin simpla prezență în fața vrăjitoarei a solicitantului de prestație magică, chiar dacă pornește oarecum îndoit de potențialul facultăților vrăjitoarei, îi oferă acesteia, ca pe un ecran, toată istoria evenimentului care-l aduce în relație cu vrăjitoarea. Ba mai mult, alături de istoria în sine, se află și evenimentele colaterale și congruente cu cazul respectiv. Iar vrăjitoarea, prin relație empatică transmisă prin câmp telepatic, percepe toate aceste informații pe care și le însușește ca fiindu-i proprii. Instinctiv, aceasta va reacționa la evenimentele percepute în supraconștiință prin structurarea unui elementar pe care-l consideră **spirit bun** și căruia i se adresează direct, având ferma convingere asupra a ceea ce face, că este un gest benefic.

Ritualul practicat cu fiecare ocazie de invocare a unei forte benefice constituie, pe deoparte pretextul formal al succesiunii unor etape de rezolvare a problemei și pe de altă parte reprezintă cuantificatorul existențial al unui

continuu energetic, pe care altfel nu l-ar decela sufletește nici vrăjitoarea și nici beneficiarul vrăjii. Tehnica fundamentală în relația bijectivă dintre cei doi (**vrăjitor și vrăjit**) o constituie sugestia și autosugestia care se manifestă, atât perceptibil cât și subliminal. În principiu, cei doi, se vrăjesc reciproc. Vrăjitoarea prin acțiune activă, iar vrăjitul prin acțiune pasivă. Atât donatorul cât și donatarul își oferă reciproc servicii magice^[3]. Ambii cred cu tărie că acțiunea lor are efecte benefice reciproce.

Nu este nimic ridicol și bun de persiflat în acest comportament situat, aparent, la periferia rațiunii. Componentii societății umane au avut, au și vor avea întotdeauna, trebuință de certitudine. De aparent certitudinea este conferită de **realitatea obiectuală**, în fapt, ea nu este creditată decât de **realitatea virtuală**. Toate structurile laice cât și cele religioase fac același lucru, dar într-o formă educată și elevată. Religia (indiferent care) susține că este singura abilitată să intermedieze între Om și Divinitate, chiar dacă pentru această pretenție nu posedă nici un fel de **certificat de capacitate** conferit de autoritatea invocată. Ba mai mult, orice atingere adusă reprezentanților religioși este catalogată drept **blasfemie** deoarece, acestora, lipsindu-le smerenia autentică și nu cea fariseică, se confundă cu principiul. Aidoma și autoritatea laică, indiferent care i-ar fi denumirea. Prin sistemul legislativ **vinde iluzii**, care, de regulă, nu ajung niciodată certitudini și determină astfel reacția potrivnică a beneficiarului de utopii. A cum stă bine oricărui specialist în fabricarea și fumizarea de himere, acesta formează și sistemul coercitiv față de acela care respinge iluziile aflate pe suport legislativ. Însă vrăjitoria ne atrage atenția că suntem pasibili de atacul magiei negre dacă nu respectăm canoanele magiei albe. În fond, totul este perfect real. [4]

Așa cum spunea Mântuitorul, numai și numai **credința noastră** ne mântuiește sau ne pedepsește. Și pentru că întotdeauna vom avea nevoie de un intermediar specialist între noi cei din realitatea obiectuală (insuficientă pentru echilibrul sufletesc) și realitatea virtuală (fascinantă pentru că este de neatins), vom avea ceea ce dorim. În această situație mintea spălată devine o tablă pe care se pot înscrie, cu ușurință tot ceea ce dorește scriitorul, cu participarea necondiționată a celui ce simte necesitatea de necontrolat de a i se modifica convingerea. Puține persoane știu, în mod concret, câte ființe umane apelează la izvorul de sugestie pe care-l consideră tămăduitor, tocmai pentru că pot fi sugestionate. La această hipnoză conștientă apelează atât omul de rând, dar mai cu seamă, persoane cu înaintea poziții sociale, datorită faptului că, deși au din abundență certitudinea posesiei actuale a unor resurse materiale, le lipsește în totalitate certitudinea stabilității suflete ca să nu mai vorbim de cea spirituală. Omul care nu are nimic, conservă doar certitudinea că nu are ce pierde și din când în când, se revoltă împotriva celui care-i trezește la realitatea goliciunii sale, prin promisiuni neonorate.

Vrăjitoria nu promite certitudini neimplicative din partea solicitantului de ajutor. Ea face un apel insistent la credință în reaua credință care trebuie să fie necondiționată (fel ca și religia de altfel). Și așa reușește să farneze situația care constituie ținta marcată. Succesul reușitei este asigurat și de revolta beneficiarului de vrajă împotriva constituenților raționali care nu i-au asigurat niciodată certitudinea faptului prezumat. Cu cât o soluție care apelează doar la instincte este mai ezoterică, cu atât va avea șanse de înfăptuire deoarece, construiește convingeri ferme. Raționalismul cartezian este păgubos prin conținutul definiției sale. În al său „*Discurs asupra metodei*” (1637) René Descartes lansează adagiul ***Dubito, ergo cogito***. Dacă cugetă pentru că se îndoiește înseamnă că însăși cugetarea este îndoielnică. Nu pot fi ferm în susținere atunci când am îndoiala ca bază de argumentare, după care însăși existența devine tributară incertitudinii.

Mai este ceva ce trebuie să precizez cu temei. Oricine apelează la o vrăjitoare știe că trebuie să aducă o plată pentru ceea ce solicită. Această plată are un înțeles diferit de aspectul pur mercantil pe care am fi tentați să îi atribuim participare într-o asemenea relație. Acești bani, reprezintă din partea celui care-i dă un obol, un dar și chiar o jertfire a egoismului său material, făcută în favoarea altruismului său sufletesc; și aceasta nu este doar un enunț searbăd ci o realitate incontestabilă. Într-o altă exprimare, gestul reprezintă renunțarea la sine, la EGO-ul său, care recunoaște prin aceasta că se pune la dispoziția vrăjitorului, șamanului, vrăjitorului, etc. Iar cel ce prime știe că dania este făcută cu toată convingerea din partea dăruitorului și în acest fel și sufletul vrăjitorului intră în acord emoțional cu cel care a apelat la el. Astfel, legătura spirituală dintre cei doi devine foarte puternică și scopul lor comun se realizează. Acest gest nu trebuie privit prin prisma egoismului celui care se simte nedreptățit că trebuie să dea ceva, sau prin prisma celui alt care se simte frustrat că nu a primit. Gestul material contribuie la legătura sufletească a celor doi, stabilind un fel de complicitate care nu-i mai poate exonera de răspunderea gestului lor. Practica a dovedit irefutabil că această asensiune este totală, fundamentală și absolută.

Dincolo de habitatul magic unde sufletul poate transcende planul material, orice vrăjitor este tributار imperativelor omenești. Educația și cultura sa sunt, de regulă, situate în palierul infantil. Calitățile lui metafizice pe care le posedă și utilizează prin potență supraconștientă nu trebuiesc raportate la o referință rigidă, dogmatică, impusă de canoanele scolastice. Și, mai mult decât probabil, lipsa educației formale care alterează trăirile extrasenzoriale, îi

permite să obțină, cu ușurință legătura telepatică bijectivă cu subiectul țintă. Din perspectiva exterioară fenomenului vrăjitoriei utilitare, orice comentariu analitic și explicativ este caduc, iar ironia suficientă și arogantă ținută asupra vrăjitorului, dovedește limitarea în gândirea celui care o utilizează, limitare căreia, cu mare îngăduință i se poate determina o inteligență asociată unui nivel intelectual egal cu 99 — 100 unități.

Un asemenea personaj, testat pe toate componentele sale intelectuale și spirituale, este și vrăjitoarea MARIA CÂMPINA autointitulată REGINĂ A MAGIEI ALBE. Coeficientul său de [5] inteligență (IQ) catalogat după reperele obișnuite fluctuează lunar între valoarea de 98 și 105 unități, în schimb coeficientul emoțional (EQ) variază tot lunar între valorile 194 și 215 unități.

Master of metaphysics

Lucian Iordănescu

[...] [6]

© 2002 Lucian Iordănescu

[1] Expresia va fi acreditată (exclusiv) cu semantica figurată.

[2] A se revedea definiția EMOȚIEI din capitolul SUFLET.

[3] Magic = ocult, ascuns, neînțeles, fermecător, încântător, miraculos.